

Dag 258 – woensdag 11 september

Er is maar weinig werk vandaag en ik heb een lastig flatje op mijn dak: opspringen op tafel, rijden op iedereen die durft het bureau binnen te komen, blaffen naar iets dat enkel hij ziet in de tuin, opnieuw bijten in de kabel van de pc! (Nu had ik toch gehoopt die fase al voorbij te zijn!), ...

Pffff. Tegen de middag is er nog steeds niet veel te doen en ik besluit dan maar om ondanks het regenachtige weer een stevige wandeling te gaan maken in de stad. Ik neem Lagun mee naar de Inno in de Nieuwstraat. Hij is erg afgeleid in de winkel en ik moet om de twee meter stoppen omdat hij aan de lijn trekt. Ik zou beter zo'n bordje met "Opgelet, zwenkt uit" ofzo op mijn kont hangen. Maar al bij al is onze kleine vriend wel rustig en het valt de toeschouwers niet op dat hij zich eigenlijk niet echt fraai aan het gedragen is, dat hij weinig aandacht heeft voor mij en maar snuffelt waar ie wil... Een van de toeschouwers, een Britse dame van in de zeventig schat ik, is helemaal betoverd van zijn charmes. Ze spreekt ons aan aan de kassa terwijl ik bezig ben met een kijkoefening. Ze kent het ras, ze vindt het een geweldig ras en ze houdt absoluut van Lagun. Wat een prachtexemplaar! Ja dat vind ik nu eens ook zie. ☺ "I'm not allowed to pet him I suppose..." vraagt ze me met een pruillipje van een zevenjarige... Sorry, hij heeft zijn jasje aan en dat zit vast aan een harnas dat ik maar moeilijk af krijg en nog veel moeilijker terug aan. Ze begrijpt het wel en knijpt me net niet in de wang wanneer ze ons feliciteert met ons werk en succes wenst voor de toekomst. Buiten op straat blijft het wandelen een strijd. Hij wandelt gewoonweg niet meer aan de voet. Ik zou nog een rauwe biefstuk druipend van het verse bloed voor zijn neus mogen laten bengelen, de vuile Brusselse trottoirs zijn nu even veel interessanter...

We zijn meer dan een uur weg uiteindelijk en ik denk dat ik er geen kind meer zal aan hebben in de namiddag maar dat is mis gerekend...

Lagun blijft de hele middag de puber uithangen. Hij gaat overal en op elke manier denkbaar aandacht vragen. En hij is zo creatief vandaag... na een tijdje heeft hij geen speelgoed meer om te komen opdringen, heeft hij al een paar keer vastgehangen aan de stoel, negeert het bezoek hem... maar heeft ie toch lekker veel aandacht gekregen van vrouwke. Ook al was het dan negatieve en ook al slaat de stoom zo stilletjes aan uit haar oren. Kalm blijven... gelukkig is hij braaf in de trein en in de auto. We rijden niet meteen naar huis wanneer we in Landegem arriveren want ik moet nog om cinematickets in Gent. Je merkt gewoon de verbazing op zijn snoet. En de verwachting van wat nu komen zal. Oh wat zijn het toch een gewontedieren. Ik denk dat het kleine grut zijn weg al naar huis zou vinden moest ik hem loslaten aan het station. Ware het niet voor al die vogeltjes onder de baan... en die slagers... en dat graspleintje... en... laten we dit idee maar gewoon in theorie aannemen voorlopig. ;-)

In Gent vind ik relatief snel een parkeerplekje niet ver van de bioscoop maar ik ben gehaast en laat Lagun dus in de auto. Geen tijd voor alweer een martelwandeling van 1 stap vooruit en 10 achteruit. Amper tien minuten later ben ik al terug met mijn buit: Lagun zit achter het stuur maar op zijn minst heeft hij mijn stuur niet opgegeten. ☺

Dag 259 – donderdag 12 september

Het is vandaag sportdag van de federale ambtenaar. Ik heb me niet ingeschreven dit jaar omdat ik eigenlijk vandaag die interviews voor de contractuele vertaler zou moeten doen. Het is nu anders

uitgedraaid maar erg vind ik het niet: met Lagun erbij zou het sowieso moeilijk zijn geworden en het valt nu op een thuiswerkdag. De meeste collega's zijn wel ingeschreven dus veel werk zal er niet binnenkomen. Ik profiteer ervan om van op afstand toch sportief mee te doen en ga over de middag lopen met Yana en Darko. Lagun gaat de bench in. Vanuit de berging hoor ik hem wat huilen en aan zijn bench krabben maar tegen dat ik een half uur later thuis ben, ligt hij zoals gewoonlijk braaf en stil te kijken. Ik hoop maar dat hij intussen geen groots concert heeft gegeven.

's Namiddags vliegt er plots een straaljager over. Lagun schrikt zich een bult en begint enorm te blaffen. Ik moet hem bijna naar binnen dragen om hem te kalmeren. Zo boos is hij op dat gevaarte aan de hemel dat hij van geen ophouden weet, ook al is de straaljager al lang uit het zicht.

's Avonds heb ik vergadering met Canisha over onze ontbijtwandeling van 6 oktober. Lagun mag uiteraard mee. Hij treft er zijn vriendjes Xena, Eager, Leni en Larka en het wordt algauw een hele bonte boel. Omdat het mijn verjaardag was en Christel morgen jarig is, hebben we wat bubbels en hapjes mee. Het wordt best een goede oefening om met volle plateaus chipjes en glazen de vergaderruimte door te spartelen maar we slagen erin!

Wanneer Eager een beetje raar begint te doen en we vrezen voor een vierde aanval van epilepsie, beslissen we om elk onze viervoeter bij ons te houden zodat de rust wat kan wederkeren – en wijzelf ook niet meer hoeven te zitten brullen om elkaar te horen boven het gestoei en de herinrichtingswerken van ons kleine grut. ;-) Maar 't is makkelijker gezegd dan gedaan natuurlijk om Lagun rustig bij me te houden wanneer er zich in elke windrichting op nog geen meter een andere viervoeter bevindt. Lagun probeert voortdurend oogcontact te zoeken en zit zijn vriendjes uit te dagen. Stoute stouterik toch. Er is nog wat werk aan die 'easy'...

Dag 260 – vrijdag 13 september

Omdat ik dinsdag naar Brussel ben gegaan, werk ik vandaag thuis. "Lang weekend" zoals sommige jaloerse collega's zouden durven zeggen. En vandaag voelt het ook wel zo een beetje want er komt maar geen werk binnen. Het wordt een druilerige dag. De hele dag regent het en de woefies zijn niet in vorm. Telkens wanneer ik met hen binnenshuis wil spelen, mondt het in een recordtempo uit op geklappertand en gegrol. Dan maar niet...

Ze krijgen niet veel beweging vandaag en ook 's avonds zitten ze nog eens alle drie lang alleen. Ik probeer mijn eigen geweten te sussen door ze elk een lekker botje te geven maar bij mijn terugkeer moet ik vaststellen dat geen van de drie zijn botje ook maar heeft aangeraakt. Snif. Dit zal ik moeten goedmaken.

Dag 261 – zaterdag 14 september

Het is best laat geworden gisteren en vandaag slapen we uit. Tot kwart na tien maar liefst en er komt geen piep van beneden! Super.

Het is nog steeds rotweer buiten maar onze vriendjes vervelen zich al iets minder nu ik aan de herinrichting van mijn stulpje ben begonnen. Overall dozen vol interessante spulletjes. Zeker wanneer de kast met hondensnoepjes en speeltjes onder handen wordt genomen! Het huis lijkt wel ontploft.

Op de koop toe komen ook mam, pap en oma op bezoek. Ze hebben pralientjes mee en we klauteren over de bergen dozen om ons in de living te installeren. Heel eventjes trek ik me terug in de keuken om thee te maken voor de dames en het duurt niet lang of ik hoor hen al roepen: Lagun non! Lagun neen! Gelach en gebulder...

Het kleine grut heeft van mijn afwezigheid geprofitteerd om zijn tong in de pralienendoos te slaan! Oma en moeke zien er de lol wel van in en Lagun wordt flink beloond met aaitjes terwijl ze hem wat onbeholpen proberen weg te krijgen van het lekkers. Ik kijk machteloos toe hoe meneertje een zelfbelonende spoedcursus pralientjes smikkelen krijgt...

's Avonds gaan we naar een optreden van een stand-up comedian. Maar voor de comedy krijg ik eerst nog een heuse horrorshow. Op een onbewaakt moment gaat Lagun een botje stelen van Yana. Dat heeft hij al eerder gedaan maar deze keer merk ik dat hij er veel bezitteriger over doet dan anders. Hij gaat stokstijf stil met het botje in zijn snoet naast de zetel staan waarin ik zit en wanneer Yana nadert, hoor ik zowaar een gemeente grom opstijgen vanuit de diepste krochten van Laguns borstkas. Mijn nekhaar komt recht maar mijn intuïtie is te laat en de twee vriendjes vliegen op elkaar. Het is gemeend deze keer! Lagun zal het botje niet laten afpakken door Yana. Ik schiet recht en stek beide bij hun nekvel vast – ik ben me vaag ervan bewust dat mijn benen worden open gehaald maar ik kan nu nog niet lossen. Darko schiet me ook te hulp en komt met veel groot vertoon tussenbeide staan. Eén blaf en beide partijen vallen neer op de grond. Dankjewel lieverd! Lagun heeft het botje weer in zijn muil genomen. Niks daarvan kereltje! Ik hoef het geen twee keer te vragen gelukkig: Lagun geeft het me af bij de eerste kordate 'donne' die ik vraag. Nu ja... 'vragen'... misschien heb ik het wel een beetje gebruld...

Amai, dat was eventjes schrikken toch wel. Zo twee liefjes zien veranderen in elkaar verscheurende monsters. Ik ben er meer door aangedaan dan wanneer Darko in de clinch gaat met een andere hond. Dat ziet er nochtans veel vervaarlijker uit. Maar dat verwacht ik dan misschien ook vaker. 't Is toch soms zo makkelijk om te vergeten dat er nog steeds wat oerinstinct en echte hond schuilt in Lagun ook.

De gemoederen bedaren gelukkig wel redelijk snel, Lagun kan in zijn bench en ik vertrek relatief gerust naar mijn comedy night.

Dag 262 – zondag 15 september

Deze ochtend kan Lagun opnieuw het beest in zich naar buiten laten komen bij de play buddies bij Christel. Elke week wordt hij enthousiaster en enthousiaster en begint hij steeds vroeger te piepen in de auto van opwinding wanneer we de speelweide naderen. Ik parkeer netjes aan de poort en doe de koffer open. Lagun blijft dan normaal mooi zitten en wachten tot ik zeg dat het ok is dat hij de auto uit mag. Maar niet vandaag! De koffer gaat open en nog voor ik 'voiture' heb kunnen zeggen, springt de kleine rakker uit de auto en stormt hij recht op de poort af waar Larka en Kwatta hem al kwispelend staan op te wachten. Ik weet gelukkig wel dat het hem puur om de hondjes te doen is en dat hij niet zomaar de drukke baan zou opstormen maar mijn hart stond niettemin even stil.

Ik doe de poort open en Lagun stormt de weide op wanneer ik Christel plots als een leeuwtemster op de weide zie staan met een nieuwe hond aan de leiband. Een prachtige Heidewachtel. Hij lijkt dolenthousiast... maar al gauw leer ik van de baasjes dat hij wat problemen heeft met andere

honden. Slik. Heeft Lagun nog al zijn tenen? Maar ja hoor, met Lagun lukt het precies wel. Wanneer even later de imposante Weimaraner Deus arriveert, zien we de duistere zijde van de nieuwkomer. Hij valt zwaar uit naar Deus, die zich op zijn beurt niet laat kennen maar wel zo flink getraind is dat zijn baasjes makkelijk een bloederig gevecht kunnen voorkomen. Deus reageert voorbeeldig en krijgt bijval van de drie chocolade labradors van Christel. "Hé maat, met alle Chinezen maar niet met den dezen!". Mooi toch hoe die play buddies al een hechte roedel vormen. Onze iets minder imposante Lagun komt ook zijn bijdrage leveren en probeert iedereen tot bedaren te likken. Het is een klein maar efficiënt gebaar.

Lagun is doodmoe van het spelen. En gelukkig maar want deze middag worden we verwacht bij Laroy Duvo die ons sponsort, om reclame te maken en demo's te geven. We moeten op ons paasbest zijn.

Makkelijker gezegd dan gedaan natuurlijk; probeer jij maar eens een tien maanden jonge puberende hond netjes aan je voet door een hangar vol hondensnoepjes, eten en speeltjes te loodsen met tientallen ogen op je gericht... mijn snoepjes waren plots zo interessant niet meer. Zuchtje.

Aan onze stand mag Lagun even dag zeggen aan Joytha, Xena, Eager en Xantoes. Zijn poep zwiept weer gezwind van links naar rechts. Ik wacht nog steeds op het moment dat hij zichzelf eens zal knock-out kwispelen. ☺

Na de begroeting herinnert het kleine grut zich gelukkig weer dat hij eigenlijk best wel moe was. Ik durf het aan om naar de presentatie van de Oostenrijkse prinses te gaan kijken die een nieuwe lijn producten van Trixie heeft ontworpen waarmee Laroy Duvo ons sponsort. De prinses vraagt de viervoetige lieverds om even naar voren te komen. We zorgen al meteen voor de grappige noot: Lagun veegt met zijn kwispelende staart een tafel leeg met gelukkig niet-breekbare spulletjes en Joytha gaat het zich makkelijk maken op een van de hondenkussens die worden gepresenteerd. ;-)

Het wordt best een leuke middag. De viervoeters krijgen hun porties aaitjes van de vele nieuwsgierige kindjes en de baasjes ontmoeten leuke nieuwe mensen. Tegen valavond begin ik de dag wel te voelen in mijn benen. Ik sta nog wat rustig bij te praten met Katrien aan de stand. We moeten Eager en Lagun wel voortdurend uit elkaar halen als we niet willen dat ze in hun gerollebol Katrien met rolstoel en al de zaal doorsleuren dus ik houd Lagun kordaat aan de andere kant tegenover Katrien... aan de kant van de mooie sierbloempotten dus. Het kleine grut profiteert van mijn gebrek aan aandacht en plots begint Katrien te schaterlachen en wijst ze achter me: Lagun had al de helft van de bloempot uit de pot gegraven!! De aarde lag overal. Grrrr. Gelukkig hebben de sponsors en klanten het te druk met andere zaken om iets op te merken en staat er vlak om de hoek bij ons een grote bezem...

Dag 263 – maandag 16 september

Ik doe mijn beklag over Lagun die niet meer netjes aan de voet wil lopen. Zelfs niet voor snoepjes. Hoe moet ik dit nu weer goed krijgen?

Vandaag zal onze nieuwe baas naar ons bureau komen voor een ontmoeting. Omdat ik niet weet of hij überhaupt al op de hoogte is van Laguns aanwezigheid en doel, laat staan of hij liefhebber is van honden of niet, maak ik Lagun vast aan mijn stoel tegen dat de voorzitter arriveert. Lagun is al de hele dag heel rustig en vlak voor de grote ontmoeting laat ik hem nog even uit in de tuin. Hij doet er dankbaar zijn behoefte – ja nog steeds IN de struiken in plaats van ertussen...

Wanneer onze nieuwe baas binnen komt, gaat hij iedereen een voor een de hand schudden. Ook Lagun! Onze kleine charmante vriend staat onder het bureau uit zijn vachtje te dudderen in anticipatie om kennis te maken met die nieuwe meneer. En de voorzitter gaat letterlijk en figuurlijk door de knieën voor Lagun. OEF.

In mijn ergste nachtmerries had ik al gevreesd dat de nieuwe Raad Lagun zou weigeren en dat ik mijn hartendief nu al zou moeten opgeven.

Of de voorzitter nu daadwerkelijk op de hoogte is dat Lagun een assistentiehond in wording is of dat hij mij een crazy dog lady vindt, maakt op dit ogenblik nog even niet uit. ;)

Ik voel me opgelucht; mijn zorgen lijken vanzelf te verdwijnen vandaag. Lagun stapt deze avond zelfs voorbeeldig met me mee naar het station en het perron!

Dag 264 – dinsdag 17 september

Lagun en Yana spelen bijzonder hard deze voormiddag. Is het nog spel? Of zijn ze nu echt aan het strijden om een nieuwe rangorde nu Yana een dagje ouder wordt – en het kleine grut een centimetertje groter...?

't Is moeilijk te zeggen maar ik laat ze doen zolang er niet echt gebeten wordt. Buiten weliswaar want 't is toch net iets te veel kabaal voor binnenshuis terwijl ik aan het werk ben.

Zodra ze buiten vliegen, stoppen ze natuurlijk ogenblikkelijk met hun gebakkelei en gaan ze beiden zielig aan het raam naar binnen zitten te kijken. Maar laat ik ze binnen, dan duurt het nog geen twee seconden voordat ze de boel opnieuw op stelten zetten.

Ik wil ze even later toch opnieuw binnen laten als beloning voor hun kalme gedrag maar Lagun komt niet. Tja, niet erg hoor vriendje, dan blijf je toch gewoon buiten. Het raam gaat opnieuw dicht en dan krijg ik een vreselijk dwaas smoeltje te zien. Sorry vriendje, we proberen over een half uurtje wel opnieuw.

Het regent opnieuw de hele dag. Triestig. Geen van de hondjes is in vorm vandaag.

's Avonds ligt Lagun wild te dromen. Wat me wel verbaast want vandaag heeft ie eigenlijk niet veel gekregen om over te dromen. Zijn pootjes trekken en hij crost kilometers af in de lucht. 't Is toch zo grappig.

Dag 265 – woensdag 18 september

Vandaag heb ik examens voor de Europese Unie. Het zou in principe maar 2,5 uur duren en het vindt plaats in hetzelfde gebouw als mijn tests voor het tweetaligheidsexamen waarbij ik Lagun had meegenomen maar dit is een examen van een niveauje of dertig hoger en ik zal mijn opperste concentratie nodig hebben. Met pijn in het hart beslis ik om mijn trouwe compagnon thuis te laten in de bench. Na het examen moet ik ook onmiddellijk terug naar het werk maar in principe kan er al iemand thuis zijn tegen een uur of twee en Lagun uit de bench laten.

Uiteindelijk zal onze kleine vriend in de bench hebben gezeten van zeven uur 's ochtends tot iets voor vieren 's namiddags. Veeeeeel te lang dus maar goed, niks meer aan te doen nu. We zullen het 's avonds wel geweten hebben natuurlijk: Lagun hangt het heel erg uit samen met Yana.

Na het vreselijke examen van vanochtend en de vele studie-uurtjes beslis ik om vanavond helemaal niks te doen. Ik neem de tijd om te genieten van mijn schatjes en ik slaag erin om iets te doen wat ik al heel lang niet meer had kunnen doen: met de 3 viervoeters tegelijk spelen in de tuin! Klinkt misschien wat overdreven maar toch is het een hele prestatie want die drie gunnen elkaar niks en al zeker geen speelmoment met vrouwtje alleen.

Na het avondeten krijgen de 'kindjes' elk een schelleke droog brood dat overschiet in ruil voor een oefeningetje dat ze met verve uitvoeren maar oh wat zal ik me dat beklagen... zodra je ook maar iets durft bij te geven naast de korrelvoeding, slaat het op hun darmpjes – en op onze neuzen...